

med den gældende forfatningsmæssige ordning vedrørende forholdet mellem folketinget og regeringen.

Man skal endelig henlede opmærksomheden på bestemmelserne i §§ 9 og 13 i den norske lov nr. 1 af 5. februar 1932 om straff for handlinger, som påtales ved riksrett. Som det fremgår heraf, har man i den norske lov ment at burde behandle spørgsmålet om ministres ansvar for meddelelse af urigtige oplysninger m. v. i sammenhæng med det tilsvarende ansvarsspørgsmål vedrørende medlemmer af stortinget. Der kunne måske være grund til at anlægge en lignende betragtning i forbindelse med udarbejdelse af et dansk forslag til lov om ministres ansvar. Det bemærkes herved, at borgerlig straffelovs §§ 156 og 157 ikke omfatter folketingsmedlemmer.

12. *Ad § 5 c.*

Bestemmelsen fastsætter ansvar for den minister, der, „selv om han ikke har overskredet sin myndigheds grænser, begår misbrug af sin myndighed.“ Den svarer til § 9 i loven af 1939, der dog var mindre vidtgående, idet ansvaret var betinget af „åbenbar misbrug“.

Det kræver nærmere overvejelse, om der er noget behov for denne bestemmelse ved siden af straffelovens § 155, der fastsætter straf for den, der virker i offentlig tjeneste eller hverv, og som misbruger sin stilling til at krænke privates eller det offentliges ret.

Bestemmelsen kan give anledning til betænkeligheder på grund af sin vage karakter. Medens straffelovens § 155 har en vis retlig afgrænsning gennem formuleringen „krænke privates eller det offentliges ret“, kan affattelsen af forslaget § 5 c synes at pege på muligheden for at pålægge ansvar for handlinger, der i øvrigt er retmæssige, men som efter en friere politisk orienteret, skønsmæssig bedømmelse karakteriseres som misbrug.

Bestemmelsen indeholder ikke regler om de subjektive ansvarsbetingelser. Det følger da i og for sig af den almindelige regel i straffelovens § 19, at uagtsomhed medfører ansvar; men da § 5 a udtrykkeligt fastslår, at uagtsomhed er ansvarsbegrundende (uanset at også dette følger af straffelovens § 19), kan det muligvis modsætningsvis antages,

at ansvaret efter § 5 c er betinget af forsæt. Der bør i lovtæksten udtrykkeligt tages stilling til spørgsmålet.

13. *Ad § 6, stk. 1, 1. punktum.*

Det bestemmes her, at „overtrædelse af bestemmelserne i denne lov straffes med bøde, hæfte eller fængsel i indtil 2 år“.

Der er ovenfor under pkt. 4 peget på de problemer, der foreligger, hvis et forhold — som det typisk vil være tilfældet — også er omfattet af formuleringen af en tilsvarende bestemmelse i straffeloven.

14. *Ad § 6, stk. 1, 2. og 3. punktum.*

Efter 2. punktum er straffen bøde, når der kun foreligger uagtsomt forhold, og efter 3. punktum kan straffen bortfalde under særlige omstændigheder.

Også med hensyn til disse bestemmelser er der ovenfor under pkt. 4 peget på problemerne i de tilfælde, hvor forholdet også er omfattet af formuleringen af bestemmelser i straffeloven.

15. *Ad § 6, stk. 2.*

Denne udmålingsregel svarer til loven af 1939 § 10, stk. 2. Det er ikke stemmende med lovgivningens almindelige stilling til spørgsmålet vedrørende strafudmåling at optage en sådan regel i loven. Bestemmelsen må i øvrigt antages at være uden praktisk betydning.

16. *Ad § 6, stk. 3.*

Navnlig med henblik på denne bestemmelse om forældelse er det som anført under pkt. 4 påkrævet, at det bliver præciseret, i hvilket omfang straffelovens straffebestemmelser — herunder navnlig kap. 16 — skal anvendes sammen med ministeransvarlighedsloven.

I forbindelse hermed bør det overvejes, om forslaget forældelsesfrist også bør gælde med hensyn til ansvar efter visse af straffelovens bestemmelser. Den særlige forældelsesfrist i loven af 1939 § 10, stk. 4, var således anvendelig også med hensyn til overtrædelser af straffelovens §§ 155-157, der som nævnt i øvrigt er uforældelige, jfr. straffelovens § 92.

Lovforslagets regel synes at kunne føre til, at strafbart forhold, der er omfattet af både forslaget regler og af f. eks. straffe-